

Sygn. akt VI Ka 405/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2019 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Andrzej Tekieli

Protokolant Sylwia Piliszewska

przy udziale prokurator Prokuratury Rejonowej w (...): M. S.

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2019r.

sprawy **R. L. (1)** ur. (...) w K.

s. Z. i K. z domu J.

oskarżonego z art. 278 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 2 kwietnia 2019 r. sygn. akt II K 1331/17

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. L. (1);

II. stwierdza, że koszty sądowe za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 405/19

UZASADNIENIE

R. L. (1) oskarżony został o to że:

w dniu 31 lipca 2016 roku w K. woj. (...) z ulicy (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia samochodu osobowego marki A. (...) o numerach rejestracyjnych niemieckich (...)powodując straty w wysokości 3200 złotych, czym działał na szkodę P. W.

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 2 kwietnia 2019 r. w sprawie II K 1331/17 uniewinnił oskarżonego R. L. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu i na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. stwierdził, że koszty procesu ponosi Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku złożył Prokurator Rejonowy w Jeleniej Górze zarzucając:

I.błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mający wpływ na jego treść wyrażający się w błędnym uznaniu iż R. L. (1) nie popełnił zarzucanego mu czynu z art. 278 § 1 k.k. podczas gdy prawidłowa analiza zebranego w sprawie całokształtu materiału dowodowego w szczególności w postaci zeznań pokrzywdzonej P. W., Ł.

W., P. R. uwzględniająca wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego, zasady prawidłowego rozumowania prowadzi do wniosku przeciwnego, tj. do uznania, że oskarżony dopuścił się powyższego przestępstwa;

II. obrazę prawa procesowego – art. 7 k.p.k., art. 167 k.p.k., art. 352 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k. mającą wpływ na treść wyroku poprzez zaniechanie przez Sąd z urzędu:

- przesłuchania siostry pokrzywdzonej J. W. która może posiadać informacje na temat niniejszej sprawy jak też zeznań jej ojca który miał pożyczyć córce i jej konkubentowi samochód marki S. na wyjazd po kupno samochodu do O., mające istotne znaczenie dla oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, jak też zeznań świadków, w szczególności wyjaśnień pokrzywdzonej i Ł. W.

- niewyjaśnienia wątpliwości co do rzetelności przedłożonej umowy kupna sprzedaży z dnia 30 lipca 2016 roku, braku podjęcia działań w kierunku uzyskania oryginału umowy celem przeprowadzania badań przez biegłych z zakresu pismoznawstwa, w szczególności w celu ustalenia kto nakreślił pod umową podpis (...) i czy był to K. S.;

co sprawia że wyrok zapadł w oparciu o niepełny materiał dowodowy i jest przedwczesny.

Stawiając powyższy zarzut prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Jeleniej Górze.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 5 § 2 k.p.k. niedające się usunąć wątpliwości w postępowaniu karnym rozstrzyga się na korzyść oskarżonego. To oskarżyciel ma obowiązek przedstawić dowody bez wątpienia wskazujące, że prezentowana przez niego wersja zdarzenia na której opiera oskarżenie jest prawdziwa, oskarżony może ograniczać się do wykazywania jedynie prawdopodobieństwa swojej wersji jako jednej z możliwych. Sąd I instancji słusznie wskazał na powyższy przepis wyrokując w niniejszej sprawie, w ocenie Sądu Okręgowego mimo rozpoznania sprawy po raz kolejny (pierwszy wyrok uniewinniający Sądu Rejonowego został uchylony przez Sąd Odwoławczy i sprawa przekazana do ponownego rozpoznania – sygn. akt VI Ka 468/17, wyrok z dn. 7.11.2017 r. k. 197 -199 akt) pozostały wątpliwości czy oskarżony R. L. (1) popełnił zarzucane mu przestępstwo kwalifikowane z art. 278 § 1 k.k.

Dla wypełnienia znamion przestępstwa kradzieży z art. 278 § 1 k.k. konieczne jest nie tylko ustalenie zaboru przez sprawcę cudzej rzeczy ruchomej ale także celu w jakim sprawca miał tego dokonać, którym, zgodnie z wyżej wymienionym przepisem jest przywłaszczenie zabranej rzeczy tj. włączenie jej na stałe do swojego majątku. W niniejszej sprawie niezależnie od prezentowanych w materiale dowodowym dwóch różnych wersji umownego nabycia wyżej wymienionego samochodu (jednej wynikającej z wyjaśnień oskarżonego, drugiej z zeznań świadków – pokrzywdzonej P. W., Ł. W., P. R.) nawet przy przyjęciu – jak tego chce skarżący prokurator – wiarygodności wersji prezentowanej przez wyżej wymienionych świadków pozostają wątpliwości co do wypełnienia wszystkich ustawowych znamion wyżej wymienionego przestępstwa.

W niniejszej sprawie przedstawione zostały dwie różne umowy kupna - sprzedaży pochodzącego z (...)samochodu osobowego marki A. (...) na numerach rejestracyjnych niemieckich (...)i numerze podwozia (...): z dnia 20.07.2016 r. w której sprzedającym jest K. S., kupującym zaś oskarżony R. L. (2) (k.168) i z dnia 30.07.2016 r. gdzie jako sprzedający wskazany został obywatel (...) H. W. kupującym zaś jest pokrzywdzona P. W. (k.15). Żaden z domniemanych nabywców nie podjął starań aby samochód ten zarejestrować na terenie (...), nie sposób więc poprzez uzyskanie dokumentów z odpowiedniego urzędu zweryfikować wiarygodności wyżej wymienionych umów. O wiarygodności umów świadczyć więc mogą jedynie osobowe źródła dowodowe. Skarżący prokurator eksponuje w apelacji okoliczności świadczące jego zdaniem o niewiarygodności wersji prezentowanej przez oskarżonego, przede wszystkim fakt iż R. L. (1) jako domniemany nabywca samochodu A. (...) nie zgłosił rzekomej kradzieży przez Ł. W. z jego mieszkania kluczyków i umowy kupna – sprzedaży tego auta oraz kradzieży samego samochodu. Sąd Okręgowy

w wyżej wymienionym składzie, podobnie jak Sąd I instancji ponownie rozpoznający sprawę ma jednak istotne wątpliwości także do wersji P. W. i Ł. W. dotyczącej nabycia przez nią przedmiotowego samochodu w dniu 30.07.2016 r. Składając zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa kradzieży P. W. zeznawała, że samochód sprzedawał jej mężczyzna o imieniu K. mieszkający w O., przy czym w tym dniu nie spisali umowy, pokrzywdzona przekazała temu mężczyźnie 3.000 zł., kolejne 2.000 zł. miała dopłacić w dniu 1.08.2016 r., do tego czasu znajomy Ł. P. miał sprawdzić czy samochód nie ma usterek (k. 2). Zbieżne z powyższymi co do zasady zeznania złożył świadek Ł. W. (k. 6). Tymczasem z umowy kupna – sprzedaży samochodu z dnia 30.07.2016 r. wynika, że P. W. nabyła A. (...) w tym właśnie dniu za kwotę 800 euro od H. W., którego podpis widnieje pod umową (k.15). Z powyższego wynika, że P. W. i Ł. W. zeznawali nieprawdę co do okoliczności zakupu samochodu w dniu 30.07.2016 r. albo w wyżej wymienionej umowie kupna – sprzedaży poświadczono nieprawdę. Pośrednio tą ostatnią wersję potwierdziła P. W. w kolejnych zeznaniach z postępowania przygotowawczego twierdząc że „umowa była na tzw. połówkę czyli była podpisana przez właściciela (...)” a ona podpisała się jako kupująca (k. 39). Na rozprawie dodała, że z tego co pamięta (...) wypisywał umowę (k. 218 – 219). K. S. konsekwentnie podtrzymywał jednak wersję, że samochód A. (...) sprzedał oskarżonemu R. L. (1), nie zaś P. W. (k. 58, k. 170 – 171, k. 230 – 231). Okoliczności te dostrzegł i przeanalizował Sąd I instancji, o czym świadczy treść pisemnego uzasadnienia wyroku, gdzie Sąd ten wskazał także na kolejne wątpliwości wynikające ze sprzecznych i niekonsekwentnych zeznań Ł. W., P. R., G. W., których obecnie nie ma potrzeby po raz kolejny przytaczać (str. 3 - 4 uzasadnienia, k. 380 – 380 odwrót akt). W każdym razie z powodów wyżej opisanych nie sposób uznać za zasadny pierwszy z zarzutów apelacji.

Sąd Okręgowy w wyżej wymienionym składzie dostrzega, że Sąd ten w innym składzie uchylając pierwszy wyrok uniewinniający sugerował możliwość rozważenia przesłuchania dodatkowo w charakterze świadka siostry pokrzywdzonej J. W. i dopuszczenia dowodu z opinii biegłego z zakresu pismoznawstwa odnośnie podpisu (...) pod umową kupna - sprzedaży samochodu z 30.07.2016 r. Skarżący prokurator podnoszący obecnie w drugim z zarzutów nieprzeprowadzenie tych dowodów nie wykazał się jednak w tym zakresie żadną inicjatywą dowodową przez całe postępowanie przed Sądem I instancji, co słusznie Sąd ten wytknął w uzasadnieniu wyroku. Przypomnieć należy, że przedmiotowa umowa kupna – sprzedaży złożona została na początkowym etapie postępowania przygotowawczego i wówczas był czas aby uzyskać jej oryginał (obecnie nie wiadomo czy jeszcze istnieje) i rozważyć przeprowadzenie tego dowodu. Przypomnieć także należy, że K. S. ma w postępowaniu status świadka i nie jest rolą Sądu dostarczanie stronom „z urzędu” dowodów na domniemane podrobienie przez niego podpisu pod umową kupna – sprzedaży.

Zwrócić wreszcie należy uwagę na niekonsekwentne zeznania uznawanego przez prokuratora za wiarygodnego świadka Ł. W. odnośnie samych okoliczności w jakich miało dojść do zaboru samochodu A. (...) przez R. L. (1). Okoliczności te są kuriozalne. W obszernych zeznaniach w postępowaniu przygotowawczym świadek ten zeznawał, że z Ł. P. oglądał ten samochód i wówczas pojawił się oskarżony R. L. (1). Sam moment zaboru według Ł. W. wyglądał następująco: „...ja siedziałem za kierownicą swojego auta, drzwi po mojej stronie były otwarte na oścież i R. L. (3) do mnie podszedł i zaczął wymachiwać rękami i krzyczeć do mnie, powiedział że mam wypierdalać z auta. Ja wyszedłem i odsunąłem się od niego. Kluczyki były w stacyjce. R. powiedział, że zabiera auto i że to jest kara za to że się koleguję z P.. Ja powiedziałem to sobie bierz to auto i poszedłem w kierunku obwodnicy i R. stamtąd odjechał...” (k. 13 odwrót). Nawet jeżeli przyjąć te zeznania Ł. W. za wiarygodne wątpliwości budzi cel w jakim R. L. (1) miał zabrać ten samochód, w szczególności czy jego zamiarem był zabór w celu przywłaszczenia. Jawny sposób działania, słowa o karze za kolegowanie się z P., akceptacja zabrania samochodu przez Ł. W. , wreszcie późniejsze oddanie pokrzywdzonej kluczyków od samochodu o czym zeznawała P. W. (k.27) pozostawiają w tym zakresie wątpliwości. Sąd Okręgowy rozważał, czy oskarżonemu w przypadku uznania zeznań Ł. W. za wiarygodne nie należałoby przypisać zaboru pojazdu w celu krótkotrwałego użycia w rozumieniu art. 289 § 1 k.k., niemniej i wówczas zabór taki następuje wbrew woli posiadacza samochodu a Ł. W. zdawał się akceptować, że oskarżony zabrał przedmiotowe auto. Powyższy dowód zdaje się raczej wskazywać, że samochód ten stał się przedmiotem bliżej nieokreślonych targów i zarzutów pomiędzy znającymi się dobrze oskarżonym oraz pokrzywdzoną i Ł. W..

Nie znajdując podstaw do jednoznacznego przypisania oskarżonemu R. L. (1) popełnienia przestępstwa kradzieży lub innego przestępstwa a tym samym uwzględnienia wniosku skarżącego o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazania

sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. L. (1).

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy stwierdził, że koszty sądowe za postępowanie odwoławcze ponosi Skarb Państwa.